

Agnès Martin-Lugand

Viața e ușoară, nu-ți face griji

Traducere din franceză de Carmen Otilia Spînu

3
TREI

Unu

Cum putusem să cedez din nou la insistențele lui Félix? Prin nu știu ce miracol, reușea să mă păcălească întotdeauna: găsea un argument, o încurajare ca să mă convingă să mă duc. De fiecare dată mă lăsam înșelată, spunându-mi că, poate, va exista un nu-știu-ce care mă va face să cedez. Cu toate acestea, îl cunoșteam pe Félix ca și cum l-aș fi făcut eu, și gusturile noastre erau diametral opuse. Astfel că, atunci când gândea și hotăra în locul meu, inevitabil dădea greș. Totuși ar fi trebuit să știu, după atâta timp de când eram prieteni. Și iată cum, pentru a șasea oară consecutiv, am petrecut o sâmbătă seara în compania unui dobitoc absolut.

Săptămâna de dinainte avusesem parte de campionul bio și al vieții sănătoase. Ai fi zis că Félix are un gol de memorie în privința vicilor celei mai bune prietene. Îmi petrecusem seara primind lecții în legătură cu consumul meu de tutun, de alcool și de hrană nesănătoasă. Acest imbecil în șlapi îmi declarase într-un mod foarte natural că stilul meu de viață era dezastruos, că voi ajunge sterilă și că, în mod inconștient poate, intenționez să flirtez cu

moartea. Félix nu-i furnizase probabil fișa mea tehnică. Afișând cel mai frumos zâmbet al meu, îi răspusesem că, într-adevăr, știam câte ceva despre moarte și dorințe suicidare și plecasem.

Cretinul zilei era alt stil: mai degrabă un tip frumos, cu o poftă de mâncare respectabilă și nici vorbă de lecții. Defectul lui, și nu unul dintre cele mai mici, era că părea convins că mă atrage în patul lui povestindu-și isprăvile în compania iubitei, căreia îi zicea GoPro: „Cu GoPro a mea am coborât vara asta un torent înghețat... Cu GoPro a mea astă-iarnă am schiat de minune... Am făcut duș cu GoPro a mea... Știi, zilele trecute, am încercat metrourl cu GoPro a mea“ etc. Era mai mult de o oră de când dura asta, nu era în stare să rostească o frază fără să vorbească despre ea. Ajunsesem să mă întreb dacă nu se duceau și la toaletă împreună.

— Unde să mă duc cu GoPro a mea? Cred că n-am înțeles bine, s-a întrerupt el brusc.

Vai... gândisem cu voce tare. Mă săturasem să fiu socotită o femeie rea, incapabilă să dovedească interes pentru ceea ce i se spunea și întrebându-se ce făcea acolo. Cu toate acestea, am hotărât să smulg răul din rădăcină.

— Ascultă, ești într-adevăr un tip foarte simpatic dar trăiești o prea mare poveste de dragoste cu camera ta video ca să mai am chef să mă amestec între voi. Am să mă lipsesc de desert. Iar în privința cafelei, am ce-mi trebuie la mine acasă.

— Care-i problema?

M-am ridicat, el m-a imitat. În chip de la revedere, m-am mulțumit să-i fac un semn cu mâna apoi m-am îndreptat spre casă; nu devenisem într-atât de sălbatică

încât să-l las să achite nota de plată a acestui fiasco. I-am aruncat o ultimă privire și mi-am reținut un râs nebun. Eu ar fi trebuit să am o GoPro ca să păstrez o amintire a figurii lui. Bietul băiat...

A doua zi m-a trezit telefonul. Cine îndrăznește să-mi întrerupă sacrosancta leneveală de duminică dimineată? Inutil de pus această întrebare!

— Da, Félix, am mormăit în aparat.

— *And the winner is?*

— Tacă-ți fleanca!

Chicotitul lui m-a enervat.

— Te aștept unde știi peste o oră, a spus cu dificultate înainte să închidă.

M-am întins în pat ca o pisică, înainte să mă uit la ceas: 12:45. Ar fi putut să fie mai rău. Nu aveam nicio problemă să mă scol în timpul săptămânii ca să deschid *Oamenii fericiți citesc și beau cafea*, cafeneaua mea literară, dar duminica țineam la somnul mai lung ca să mă recuperez, să-mi golesc mintea. Somnul rămânea refugiul meu; după cel al marilor mele dureri, urmasa cel al micilor probleme. Odată în picioare, am constatat cu bucurie că ziua va fi frumoasă; primăvara pariziană era prezentă la întâlnire.

Când mă pregăteam să plec, m-am abținut să iau cheile de la cafenea: era duminică și îmi promisesem că nu voi mai petrece acolo „ziua Domnului“. Nu m-am grăbit să ajung pe strada des Archives. Am mers încet, am căscat ochii la vitrine aprinzând prima țigară a zilei, m-am întâlnit cu clienți obișnuiți de-ai cafenelei pe care i-am salutat cu mâna. Acest farmec liniștit a fost întrerupt de Félix când am ajuns la terasa noastră duminicală.

— Pe unde-ai umblat? Era gata să fiu alungat de la masă!
 — Bună, adoratul meu Félix, i-am răspuns sărutându-l apăsător pe obraz.

El a făcut ochii mici.

— Ești prea drăguță, asta ascunde ceva.

— Ba deloc! Spune-mi cum ți-ai petrecut seara. La ce oră ai terminat?

— Când ți-am dat telefon. Mi-e foame, să comandăm.

L-am lăsat să-i facă semn ospătarului ca să ceară mâncarea. Era noua lui fixație. Ca să se liniștească, decretase că după serile nebune de sâmbătă, o masă care să includă și micul dejun și prânzul la un loc l-ar revigora mai mult decât o bucată veche de pizza reîncălzită. După aceea, voia să stau în poziția de drepti ca să-l admir cum își devorează ouăle jumări, bagheta, cârnații și cum își bea litrul de suc de portocale menit să-i potolească setea de după.

Ca de obicei, eu doar ciugulisem ce îi rămăsese lui; îmi tăia pofta de mâncare. Cu ochelarii de soare pe nas, fumam prăbușiți pe scaune.

— Te duci la ei mâine?

— Ca de obicei, i-am răspuns zâmbind.

— Îmbrățișează-i din partea mea.

— Promit. Tu nu te mai duci deloc?

— Nu, nu mai simt nevoia.

— Și când te gândești că înainte nu voiam să pun piciorul acolo!

Devenise ritualul meu de luna. Cafeneaua era închisă, mă duceam să îi vizitez pe Colin și pe Clara. Că ploua, că bătea vântul sau ninge, aveam întâlnire cu ei. Îmi plăcea să le povestesc ce făcusem toată săptămâna, să le spun micile povești din cafenea... După ce începusem

iar să ies, îi detaliem lui Colin întâlnirile mele ratate, mi se părea că îl aud râzând și râdeam împreună cu el, ca și cum am fi complotat. Clarei îmi era mult mai greu să-i vorbesc confidențial. Fiica mea, amintirea ei mă făceau întotdeauna să cad într-o prăpastie de durere. Mașinal, mi-am dus mâna la gât; într-una dintre aceste întâlniri între patru ochi cu Colin îmi scosesem de pe lăntișor verigheta pe care o purtasem ca pandantiv. În mod defintiv.

De câteva luni gâtul meu era gol. Îi explicasem lui Colin că am reflectat și că mă gândeam să accept întâlnirile sugerate de Félix.

— Iubirea mea... tu ești acolo... vei fi întotdeauna acolo... dar ai plecat... ești departe și nu te vei mai întoarce niciodată, am înțeles... vreau să încerc, știi... Of-tasem și încercasem să-mi înhit lacrimile jucându-mă cu verigheta pe vârful degetelor. Începe să atârne greu... Știi că n-ai să te superi pe mine... cred că sunt pregătită... am s-o scot... simt că sunt vindecată de tine... te voi iubi mereu, asta nu se va schimba, dar acum e altfel... știi să trăiesc fără tine... Îmbrățișasem mormântul și desfăcusem lăntișorul. Ochii îmi erau inundați în lacrimi. Strânsesem verigheta în pumn cu toată puterea. Apoi mi-o dădusem jos. Pe săptămâna viitoare, dragii mei. Clara mea... mama... mama te iubește.

Plecasem fără să întorc privirea.

Félix m-a întrerupt din gânduri bătându-mă pe șold.

— Să mergem, vremea e frumoasă.

— Te urmez!

Am luat-o de-a lungul cheiului. Ca în fiecare duminică, Félix voia să traversăm Sena și să facem un ocol pe

la Notre-Dame ca să aprindă o lumânare. „Trebuie să-mi răscumpăr păcatele”, se justifica. Nu mă lăsam păcălită: ofranda lui votivă era pentru Colin și pentru Clara, era felul lui de a menține o legătură cu ei. Cât timp se reculegea, eu așteptam răbdătoare în afara catedralei, privind la turiștii asaltați de porumbei. Am avut timp să fumez o țigară înainte să asist la un remake al morții Améliei Poulain¹, interpretat de un Félix demn de Oscar — mai ales țipătul! Apoi, minunatul actor care era a venit să mă ia de după umeri, a salutat un public imaginar în delir și m-a dus în liniște pe drumul de întoarcere către Marais-ul nostru drag și restaurantul cu specific japonez în care mâncam duminica seara.

Félix bea saké. „Răul trebuie combătut cu rău”, îmi spunea. Cât despre mine, mă mulțumeam cu un Tsingtao². Între două sorbituri, a trecut la atac și și-a cerut raportul. O să fie scurt!

— Ce-i reproșezi celui de ieri?

— Camera video de pe frunte!

— Uau! Este al naibii de excitant.

I-am dat o palmă bună peste ceafă.

— Când vei înțelege că nu avem aceeași sexualitate?

— Ești de plâns, s-a lamentat el.

— Ne întoarcem? Filmul de pe TF1 n-o să ne-aștepte.

Félix m-a însoțit până la ușa cafenelei, ca întotdeauna. Și m-a strivit la pieptul lui, ca întotdeauna.

— Vreau să-ți cer ceva, i-am spus când încă eram în brațele lui.

¹ Eroina unui film francez ce prezintă o viziune idealizată a vieții contemporane pariziene, mai exact a celei din cartierul Montmartre. (N.t.)

² Marcă de bere chinezească. (N.t.)

— Ce?

— Te rog, nu te mai juca de-a pețitoarea, nu mai suport serile astea ratate. Este descurajator!

El m-a împins.

— Nu, n-am să mă opresc. Vreau să întâlnești un tip bine, simpatic, cu care să fii fericită.

— Nu-mi prezinți decât dobitoci, Félix! Am să mă descurc singură.

M-a sfredelit cu privirea.

— Încă te mai gândești la irlandez?

— Nu mai spune prostii! E un an de când m-am întors din Irlanda. Ți-am mai vorbit de Edward? Nu! N-are nimic de-a face cu asta. E o poveste încheiată. Nu e vina mea că tu îmi faci cunoștință doar cu maimuțoi!

— O.K, O.K! Te las în pace o vreme, dar fii un pic mai deschisă la întâlniri. Știi ca și mine, Colin ar vrea să ai pe cineva în viața ta.

— Știu. Și asta este și intenția mea... Noapte bună, Félix. Pe mâine! Este ziua cea mare!

— Yes!

I-am dat același sărut apăsător ca în urmă cu câteva ore și am intrat în clădire. În ciuda insistențelor lui Félix, nu voiam să mă mut. Îmi plăcea să locuiesc deasupra cafenelei, în micul meu apartament. Eram în inima activității, asta-mi convenea. Și mai ales, acolo mă reconstruisem absolut singură, fără ajutorul nimănui. Am urcat pe scări, nu cu liftul, până la etajul al cincilea. Când am ajuns, m-am rezemat cu spatele de ușa de la intrare și am oftat mulțumită. În pofida ultimei noastre discuții, petrecusem o zi superbă împreună cu Félix.

Contrar a ceea ce credea, nu mă uitam niciodată la filmul de pe TF1. Puneam muzică – în seara asta era